

УДК 745 / 749 + 39] : 7.012

Юрченко І. А.

Національний університет
«Львівська політехніка»

СПЕЦІАЛЬНІ ПІДХОДИ ТА МЕТОДИ ФОРМОТВОРЕННЯ ДИЗАЙН-ОБ'ЄКТІВ НА ОСНОВІ ЕТНОКУЛЬТУРНИХ ТРАДИЦІЙ

Юрченко І. А. Спеціальні підходи та методи формотворення дизайн-об'єктів на основі етнокультурних традицій. Досліджено методологію побудови спеціальних підходів та методів формотворення на основі етнокультурних традицій. Методика дослідження побудована на основі використання загальнонаукових методів пізнання, універсальних принципів та методів формотворення із урахуванням художніх властивостей етнокультурних мотивів. Розроблено дизайн-концепцію, принципи, змістовне наповнення спеціальних методів формотворення, запропоновано методичку та доцільність їх використання в сучасних галузях графічного, предметного дизайну та дизайну предметно-просторового середовища. Результати дослідження представлено як перелік спеціальних підходів та методів у напрямі від простого до складного. Проведене дослідження має практичне значення для побудови етнокультурної моделі формотворення в системі загальноукраїнської моделі дизайну.

Ключові слова: етнокультурна традиція, спеціальні підходи та методи формотворення, дизайн, фахова дизайнерська освіта.

Юрченко И. А. Специальные подходы и методы формообразования дизайн-объектов на основе этнокультурных традиций. Исследована методология построения специальных подходов и методов формообразования на основе этнокультурных традиций. Методика исследования включает общенаучные методы познания, универсальные принципы и методы формообразования с учетом художественных свойств этнокультурных мотивов. Разработаны дизайн-концепция, принципы, содержательное наполнение специальных методов формообразования, обоснована целесообразность их использования в современных отраслях графического, предметного дизайна и дизайна предметно-пространственной среды. Результаты исследования представлены как перечень специальных подходов и методов в направлении от простого к сложному. Исследование имеет практическое значение для построения этнокультурной модели формообразования в системе украинской модели дизайна.

Ключевые слова: этнокультурная традиция, специальные подходы и методы формообразования, дизайн, профессиональное дизайнерское образование.

Yurchenko I. Special approaches and methods of creating forms of design-objects on the basis of ethnocultural traditions. Background. Using Ukrainian ethnocultural traditions is a topical issue in object-oriented design in our country. Objectives. The aim of the research consists in forming a design concept, principles and special approaches and methods of creating forms of design-objects based on ethnocultural traditions. Methods. Methods of research include general scientific methods of cognition, application of artistic properties of ethnocultural motives in combination with universal principles and methods of creation. Results. The results of the research are presented in the form of a list of suggested approaches and methods arranged in the direction from the simplest to the most complicated. Conclusions. The research has practical value for building ethnocultural model of creating forms of design-objects in the system of general Ukrainian model of design.

Keywords: ethnocultural tradition, special approaches and methods of creating forms of design objects, design, professional designer education.

Постановка проблеми. Одним із напрямів сучасного дизайну є пошук та розробка підходів до формотворення дизайн-об'єктів на основі використання етнокультурних традицій. Методика побудови та апробації розроблених підходів та методів є досить складним і довготривалим процесом, таким, що потребує залучення в дизайн-практику декількох галузей та фахової дизайн-освіти. В свою чергу розроблені спеціальні методи та підходи не можуть існувати самостійно, вони потребують їх включення в структуру фахової етнокультурної моделі формотворення. Така модель має об'єднувати в цілісну систему теоретичну концепцію, як своєрідний стильовий орієнтир, базові принципи, прийоми та методи формотворення.

Зв'язок із науковими чи практичними завданнями. Тема статті виконана у рамках реалізації Постанови Кабінету Міністрів України № 37 від 20.01.1997 р. «Про першочергові заходи щодо розвитку національної системи дизайну та ергономіки і впровадження їх досягнень у промислового комплексу, об'єктах житлової, виробничої і соціально-культурної сфер», а також відповідає науковому напрямку досліджень кафедри дизайну та основ архітектури Інституту архітектури Національного університету «Львівська політехніка» «Дизайн в системі природи, суспільства і архітектури» (номер державної реєстрації ДОО-1 0108U010396).

Актуальність теми полягає у необхідності розроблення спеціальних підходів і методів формотворення дизайн-об'єктів на основі етнокультурних традицій. Наявність таких підходів та методів в арсеналі дизайнера дасть йому можливість вільно себе почувати під час пошуку ідей для проектування сучасних речей. Це допоможе підняти рівень проектної діяльності на новий щабель й тим самим

примножувати вітчизняне середовище життєдіяльності людини якісними взірцями дизайн-форм, близьких серцю кожного українського споживача.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Сьогодні теорія дизайну із використання етнокультурних традицій знаходиться в недостатньо розвиненому стані з обмеженою кількістю фахових джерел. Однак, заповнити цю прогалину допомагає наявність взірців предметних форм, розроблених практикуючими дизайнерами та форм, що були отримані в результаті експериментального формотворення в структурі фахової дизайнерської освіти. Ці вироби демонструють нам різні творчі підходи й методи трансформації етнокультурних традицій, в основу яких покладено переважно творчу інтуїцію дизайнерів. Однак, цей емпіричний матеріал потребує наукового та теоретичного осмислення, а саме: фотографічної фіксації виробів; систематизації та класифікації дизайн-форм із етнокультурними мотивами; проведення передпроектного та мистецтвознавчого аналізу закономірностей формотворення; визначення назви методів та їх логічного структурування. Із великої кількості існуючих літературних та електронних джерел з обраної теми хотілося би виокремити ті, які в достатній мірі можуть допомогти вирішити окреслену проблему. В першу чергу це стосується праць, присвячених загальнонауковим методам пізнання та проблемам наукової методології [1; 2; 3]. Зміст цих робіт дозволяє тримати процес дослідження логічно впорядкованим. Розкрити предмет дослідження допоможуть праці, присвячені методиці стилізації. У якості класичного прикладу таких джерел можна виокремити електронне джерело [4]. Методику експериментального формотворення представлено роботою «Експеримент в дизайне: Источники дизайнерских идей» [5]. Окрему групу публікацій із використання етнокультурних традицій в сучасному дизайні представлено авторським доробком І. А. Юрченка. В роботах описано досвід викладацької діяльності на кафедрі дизайну та основ архітектури Інституту архітектури Національного університету «Львівська політехніка». Частиною цього доробку опубліковано в роботах [6; 7; 8]. Зокрема, в публікації «Методологічні основи втілення орнаментальних етнокультурних традицій у сучасній дизайн-практиці» започатковано розроблення методів та підходів до формотворення на основі етнокультурних традицій [7]. А в монографії «Гуцульська різьба. Візуально-морфологічні закономірності орнаменту: теорія і практика: монографія» на прикладі орнаментики гуцульської різьби окремим розділом представлено теорію, підходи та методи трансформації етнокультурних традицій в сучасному дизайні на рівні фахової дизайн-освіти. В роботі також наведені наочні приклади формальних дизайн-розробок та тематичних проєктів [8: 206–299].

Мета статті полягає у визначенні концепції, побудові спеціальних підходів та методів формот-

ворення дизайн-об'єктів на основі етнокультурних традицій. Згідно із поставленою метою необхідно виконати наступні завдання:

- розробити теоретичну концепцію, принципи, спеціальні методи та підходи до формотворення дизайн-об'єктів на основі етнокультурних традицій;
- визначити місце розроблених методів та підходів формотворення в структурі етнокультурної моделі формотворення;
- намітити перспективи розвитку теми.

В основу *методики дослідження*, зокрема в методику розроблення спеціальних методів, покладено використання характерних властивостей етнокультурних мотивів у поєднанні з універсальними методами та прийомами формотворення.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Огляд джерельної бази дослідження демонструє нам той факт, що фахової розробки спеціальних підходів та методів формотворення дизайн-об'єктів на основі етнокультурних, зокрема етнокультурних традицій, в дизайн-практиці дотепер не здійснено. Однак емпірично зібраний матеріал та багаторічний досвід керівництва курсовим і дипломним проєкуванням на кафедрі дизайну та основ архітектури Інституту архітектури Національного університету «Львівська політехніка» дає змогу представити авторську концепцію розробки спеціальних методів та підходів до формотворення.

Дизайн-концепція, що об'єднує спеціальні методи та підходи до формотворення у цілісну підсистему в етнокультурній моделі формотворення, полягає у застосуванні традиційних етнокультурних мотивів у сучасних дизайн-об'єктах, враховуючи потреби сучасного споживача. Діапазон спеціальних методів представлено варіантами практичного втілення етнокультурних традицій згідно з поставленою метою дослідження або технічним завданням дизайн-проєкування. Теоретичні положення підсистеми відповідають концепції етнокультурної моделі формотворення.

В основу концепції запропонованого підходу покладено наступні *принципи*:

- *принцип доцільності* вибору методу або підходу формотворення згідно з проєктною темою та технічним завданням;
- *принцип креативності* у виборі культурного коду-образу для дизайн розробки та використання композиційних прийомів, що відповідають потребам сучасного споживача й сучасним модним тенденціям;
- *принцип композиційної цілісності змісту та форми* запропонованої дизайн-розробки.

Структурно *спеціальні підходи та методи* включають: метод стилізації; методику використання досвіду трансформації стилів та орнаментів в історичному та сучасному контекстах; орнаментологічний метод; метод використання культурно-сміслових зв'язків; методи інтерпретації

етнокультурного мотиву; метод інтерпретації декоративних технік; метод гіперболізації форми етноорнаментального мотиву; метод інтерпретації процесу виготовлення виробів декоративно-ужиткового мистецтва та побудови архітектурних споруд; метод візуальної інтерпретації форм усної народної творчості; метод інтерпретації етнокультурних символів та знаків; еклектико-евристичний метод. Хотілось би відмітити, що змістовно деякі методи між собою подібні, однак виокремлюються у самостійний підхід завдяки виразності одного із базових складових. У цілій же запропонованій системі спеціальних методів та підходів їх завдання не повторюються.

Зміст *спеціальних методів та підходів* полягає у наступному:

1 – *метод стилізації*. Сутність методу полягає у свідомій імітації художнього стилю, характерного для будь-якого автора, жанру, течії, етнокультурної традиції або цілої епохи. Прийом пов'язаний із творчим переосмисленням художнього змісту стилю, що імітується, в сучасному контексті. Метод застосовується як узагальнення образів за допомогою прийомів формотворення у всіх сферах дизайн-діяльності;

2 – *методика використання досвіду трансформації стилів та орнаментів* в історичному та сучасному контексті. В основу методу покладено ідею формального або змістовного запозичення досвіду розвитку та зміни культурних концептів предметної діяльності. В межах дослідження цього методу для дизайн-практики важливе запозичення базових принципів та прийомів перетворення архітектурних форм, форм декору, предметних форм згідно з існуючою на той час теоретичною концепцією. Методика охоплює архітектурні стилі, декоративно-ужиткове мистецтво, орнамент. У сучасному графічному дизайні та дизайні предметно-просторового середовища новизна та творча інтерпретація історичних стильових форм декору або конструктивних елементів має наступні варіанти: кольоротональне пофарбування традиційного оригінального мотиву в незвичні для його епохи кольори, що надає формам підкресленої гротескності; пофарбування поверхні традиційної форми речі або її фрагментів техніками живопису (наприклад, пуантилізму) або засобами оптичного мистецтва, що надає традиційним формам сучасного контексту й таким чином візуально поєднується в одне ціле минуле й сучасне; прийом нанесення на геометрично просту утилітарну форму силуету або мотивів традиційних стилів (наприклад, стилів готики, бароко, модерну тощо), де вся складність декору спрощується сучасними методами поліграфічного друку, а форма виробу завдяки цьому набуває сучасного контексту; використання абрису, контуру або силуету характерного стилю в спрощеному вигляді за допомогою застосування сучасних технологій профілювання силуету форм;

3 – *орнаментологічний метод*. В основу методу покладено дослідження та використання принципів та прийомів узагальнення та стилізації характерних рис природних об'єктів та абстрагованих смислів в орнаментальних композиціях засобами симетрії, метру, пропорції, ритму, кольору тощо. У якості формотвірного методу в контексті використання етномистецьких традицій застосовується як загальний підхід формотворення орнаментів. А під час включення декору в дизайн сучасних предметних форм підпорядковується наступним закономірностям: підбирається згідно з тематикою та призначенням речі; підкреслює своєю формою структурну та конструктивну основу форми; виконує функцію візуального інструктора під час експлуатації форми виробу;

4 – *метод використання культурно-сміслових зв'язків*. В основу методу покладено розробку дизайн-об'єктів на основі етнокультурних мотивів, запозичених із різних галузей декоративно-ужиткового мистецтва. Основний принцип методу полягає у поєднанні в одне ансамбле ціле розрізаних за формою та функцією предметів на підставі не пластичних, а культурно-сміслових зв'язків та відношень;

5 – *методи інтерпретації етнокультурного мотиву*. Пошук сучасних дизайн-форм на основі використання образу або структури окремого етнокультурного мотиву налічує декілька варіантів:

метод наслідування форми або силуету етнокультурного мотиву. У якості базової основи для моделювання сучасних дизайн-форм обираються існуючі оригінальні зооморфні, антропоморфні, рослинні мотиви, зрідка геометричні. Сутність методу полягає у підборі одного або декількох аналогів етномотивів, у формі яких застосовано оригінальні художньо-образні прийоми стилізації природних образів. Цінним фактом підбору аналогів є наявність в їх формі спільних та відмінних рис, що дають змогу, з одного боку, надавати формам ансамблевих зв'язків, а, з іншого боку, додатково надавати формам різноманітних нюансних проявів;

метод інтерпретації графеми окремого етноорнаментального мотиву. В основу методу покладено прийоми визначення графічними засобами композиційно-структурної схеми будови орнаментального мотиву та його графеми. Для визначення графеми в основному обираються геометричні етноорнаментальні мотиви. Для аналізу можна обрати прозорий папір або плівку, які накладаються на зображення мотиву, а олівцем накреслюється схематично його графема. Також можна використовувати й засоби комп'ютерного моделювання у загальновідомих графічних редакторах, де зображення мотиву виконується у світлих сірих тонах, а графема мотиву накреслюється чорною або кольоровою лінією. Визначена графема орнаментального мотиву відтворює специфіку його фігури, конструкції, характерну пластику структурних

ліній і просторових контрформ. На наступному етапі відбувається творче переосмислення накресленої графеми у формі малювання варіантів композицій, подібних на структуру графеми. Цілісність композицій досягається за рахунок застосування формотвірних прийомів єдності характеру форми та спільної пластики. Якщо на попередньому етапі такі властивості мотиву, як техніка його виконання (декорування), колір та матеріал не розглядались, то тепер їхні властивості можна активно задіяти й творчо інтерпретувати. Визначені варіанти простих композицій дають формальну базову основу для подальшого моделювання форм утилітарних дизайн-об'єктів або тематичних композицій. Регулюється процес формотворення, з одного боку, характером етнокультурної традиції, що відображена у формі орнаментального мотиву, а, з іншого, орієнтирами та еталонами сучасних формотвірних тенденцій. Знайдені композиції або утилітарні форми можна збагатити підбором та поєднанням тих чи інших сучасних або традиційних матеріалів та технологій їх обробки, задіяти варіанти їх опорядження. У якості додаткового збагачення форми мотиву іншими формами можна використовувати фрагменти або цілі геометричні фігури з арсеналу відомих форм (платонові, архімедові тіла тощо) у поєднанні з фрагментами розроблених композицій. Знайдені варіанти форм доопрацьовуються відповідно до універсальних принципів та категорій дизайн-діяльності. Цей метод доцільно застосовувати в дизайнні комплекти, набору, серії форм або ансамблю. Композиційна цілісність ансамблю досягається за рахунок об'єднання форм на підставі спільної пластики графеми мотиву;

метод інтерпретації декількох етноорнаментальних мотивів. В основу методу покладено формотворення тематичних композицій або утилітарних речей на основі форми та пластики двох або декількох етноорнаментальних мотивів. За принципом формотворення цей метод подібний до попередніх методів, однак завдання ускладнюється проблемою поєднання в одне ціле різних за пластикою та смыслом мотивів. У якості базового організуючого начала може бути використана структура графеми одного із мотивів, а властивості іншого мотиву підпорядковуються базовому. Мотиви можуть підбиратись на основі спільних рис базової геометричної фігури, що використана в їх формотворенні;

б – метод інтерпретації декоративних технік. В основу цього методу покладено використання широкого діапазону характеристик, властивостей та візуальних ознак технік декорування: збірного асоціативного образу процесу виконання техніки; структури, технологічних принципів декорування та характерних візуальних ознак декоративних технік; прийомів їх виконання та візуальних асоціацій, що виникають у глядача під час їх узагальненого сприймання; образів форм інструментальної та матеріально-технічної

базу, що використовуються для обраного типу декоративної техніки, як інформативних мотивів; мотиви візуально зафіксованого процесу виготовлення виробів та їх декорування; базових елементарних елементів, деталей в складі орнаментальних мотивів. Процес формотворення розпочинається з проведення передпроектних досліджень, вербального опису та візуального зображення всіх характерних ознак обраної техніки декору на мікро- та макрорівнях. На мікрорівні розглядаються, описуються та графічно зображуються характерні риси структури матеріалу, з якого виготовляється річ (наприклад, структурно-текстурні візуальні ознаки нитки, що використовується для виготовлення рушника або інших виробів та їх декорування вишивкою, структурно-текстурні візуальні риси шкіри, поверхні металу для ковальства та мосяжництва, поверхні та структура яйця для писанкарства тощо). У якості вихідного матеріалу для дизайн-розробки враховуються й такі етномистецькі мотиви, як-то: геометрія чарунок та крапкових елементарних модулів хрестика, елементів техніки гладі, елементарних форм техніки різьблення та інкрустації, структури мазків техніки письма фарбами тощо; принципи та засоби композиційної побудови орнаментальних мотивів на основі цих технік. На макрорівні описуються загальні асоціативні риси та образи, що утворюються завдяки поєднанню в одне ціле низки чарунок та модулів, як характерні асоціативні конфігурації або лаконічні асоціативні плями. Цінуються й враховуються під час сприймання умовним споживачем загальні враження декоративних технік, які викликають життєствердуючі та радісні емоції. Ці почуття здатні викликати яскраві та насичені кольори, виразні форми, характер особливих поєднань мотивів форм в певні монохромні та поліхромні комбінації, особливий характер пластики ламаних або пластичних ліній, поєднання текстурно-фактурних образів матеріалу, що викликають позитивні теплі асоціації тощо. Визначені характерні ознаки декоративних технік візуально схематизуються, узагальнюються та трансформуються на сучасну художню мову дизайн-проекування. Спочатку на рівні виконання графічних ескізів відбувається умовний відрив та відчуження техніки декору від їх носіїв, техніка розглядається як окреме джерело формотворення, їй надаються образи, що відповідають сучасному контексту в структурі сучасних галузей графічного, предметного дизайну та дизайну предметно-просторового середовища. Новизна розроблених дизайн-об'єктів полягає у наявності в їх формах різного рівня асоціативних контекстів, які відповідають різним смаковим уподобанням сучасного споживача. Вдало знайдені взірці дизайн-форм можуть одночасно належати традиційній культурі минулого й культурним орієнтирам сучасного соціокультурного середовища. Інколи завдяки вдалому формотворенню з'являються варіанти нових форм, в яких

відбувається коливання смислів між традиційним та сучасним, як-то: специфічно стилізовані або видозмінені масштабні форми етномотивів викликають коливання смислів, наприклад, традиційний орнамент — конструктор «Лего»; побудова орнаментальних композицій на підставі етнокультурних мотивів за принципом калейдоскопу; побудова композицій з орнаментальних мотивів за принципом «Кубика Рубика»; використання образних асоціацій модулів техніки вишивки із пікселем, будовою структури екранів телевізорів або комп'ютерів, наприклад, використання теми «Народний або сучасний Піксел-Арт»; орнаментальні мотиви декору в контексті пошуку сучасних тематичних кодів тощо. Найбільш просте застосування декоративної техніки в межах цього методу полягає у використанні орнаментального мотиву або виражених принципів декоративної техніки як простого фону, включеного в композиції або контекст сучасних форм упаковки, рекламних носіїв тощо. Застосування декоративних технік та етнокультурних мотивів у галузях сучасного дизайну має й наступні варіанти інтерпретацій: популяризація або культурна інтерпретація етноорнаментальних мотивів засобами їх проекції за допомогою світлотехніки та проекції на архітектурні споруди або інші дизайн-об'єкти згідно з визначеною проектною темою; побудова динамічних композиційних заставок до телевізійних програм або кінофільмів, рекламних роликів та інших типів медіа продукції; застосування у графічному дизайні прийомів колажного суміщення або накладання орнаментальних мотивів на інші візуальні об'єкти — фотографії, малюнки, тривимірні об'єкти; побудова кінетичних композицій та тематичних інсталяцій, що покликані популяризувати етнокультурну традицію, або з її допомогою виражати сучасні актуальні смисли. Застосування цих прийомів надають дизайнерським творам специфічного оригінального вигляду, в них поєднуються різні рівні узагальнення та абстрагування, гра смислів, просторових форм тощо;

– *метод гіперболізації форми етноорнаментального мотиву*, образів або візуальних ознак декоративних технік згідно з проектним задумом або ідеєю експерименту. В основу цього методу покладено свідоме масштабне збільшення етноорнаментального або іншого етнокультурного мотиву в певному тематичному контексті. При збереженні впізнаваності конфігурації мотиву щодо його приналежності до певної культурної спадщини, може бути змінено його вигляд під час пошуку сучасної новизни дизайн-об'єктів у наступних варіантах: зміна положення мотиву щодо його традиційного використання або його вільне розташування у незвичному для нього середовищі, в оточенні невідповідних до його природи смислових формах; при збільшенні масштабу мотиву зберігається його конфігурація та загальне традиційне враження, однак внутрішній простір модулів-чарунок мо-

тиву заповнюється тематичними фотографічними реалістичними або графічно стилізованими зображеннями. Застосування цього методу є ще одним варіантом пошуку місця етнокультурної традиції в сучасному соціокультурному середовищі;

8 – *метод інтерпретації процесу виготовлення виробів декоративно-ужиткового мистецтва та побудови архітектурних споруд*. В основу методу покладено досвід та візуальні ознаки технік виготовлення виробів декоративно-ужиткового мистецтва або архітектурних споруд, методик обробки матеріалів, особливостей виготовлення конструкцій та їх поєднання із декором тощо. Новизна форм досягається завдяки свідомому включенню в сучасний дизайн форм, конфігурацій, декоративних елементів, конструктивних вузлів, візуально зафіксованих процесів як естетичних об'єктів, носіїв характерних етнокультурних мотивів;

9 – *метод візуальної інтерпретації форм усної народної творчості*, зокрема, поезії, прози, фольклору, побутових сюжетів, обрядів засобами типографіки або іншими формотвірними дизайнерськими прийомами. Сутність методу полягає у розгляді сюжетів казок, образів народних героїв, одягу, текстів пісень, народних або біблійних висловів в якості окремих тематичних етнокультурних мотивів, формотвірних джерел або певних культурних образів-кодів для дизайну сучасних речей. Тексти, початкові літери слів стають об'єктами творчої інтерпретації в контексті етнокультурних традицій малювання, орнаментування тощо. Інколи вдало інтерпретовані об'єкти стають фрагментами дизайну сучасної реклами або включеними в інший дизайн-контекст соціокультурного середовища. Доцільно застосовувати цей метод для визначення культурних кодів для широкої споживацької аудиторії;

10 – *метод інтерпретації етнокультурних символів та знаків*. В основу методу покладено інтерпретацію етнокультурної символіки, її семантичних смислів у сучасному контексті, перенесення смислових форм на нові носії культурних традицій. Цей метод доцільно застосовувати, як і попередній — під час визначення культурних кодів-образів для їх подальшого використання в дизайн-процесі;

11 – *еклектико-евристичний метод*. В основу методу покладено поєднання в сучасних дизайн-об'єктах в одне ціле етнокультурних мотивів із мотивами сучасних напрямів дизайну (наприклад, еко-дизайну, біоніки, сучасних напрямів неевклідової геометрії, фітодизайну тощо). Сутність такого методу полягає у тому, що згідно з визначеним проектним завданням відбувається емпіричний пошук етнокультурних мотивів та аналогів сучасних напрямів дизайну на підставі дотримання певних логіко-понятійних зв'язків або спільних візуально-образних асоціацій. Як правило, такі асоціативні зв'язки з'являються завдяки попередньо прове-

деному передпроектному дослідженню вихідної ситуації, аналогів та прототипів сучасних дизайн-форм, етнокультурної традиції.

Висновки. У результаті проведеного дослідження та розроблення спеціальних методів та підходів формотворення сучасних дизайн-форм на основі етнокультурних традицій можна зробити наступні висновки:

- запропоновані спеціальні методи та підходи до формотворення дизайн-об'єктів на основі етнокультурних традицій утворюють окрему динамічну групу в складі цілісної етнокультурної моделі формотворення;
- у структурі моделі запропонована група пов'язана з філософсько-світоглядними та загальнонауковими засадами інтерпретацій етнокультурних традицій, універсальними методами та підходами дизайн-діяльності, методикою передпроектних досліджень;
- в основу запропонованого підходу до інтерпретації етнокультурних традицій в сучасному дизайні покладено діалектичний синтез визначених вище методів та підходів;
- на етапах апробації запропонованих методів та підходів у процесі дизайн-діяльності можливе еклектичне їх поєднання, що, в свою чергу, дасть можливість отримати нові форми дизайн-розробок;
- функціонально методи між собою пов'язані смисловими зв'язками та в прикладних завданнях кожного методу в більшій або меншій мірі присутні частинки інших методів та підходів, однак кожен метод виконує своє призначення;
- запропонована система методів здатна до самоорганізації та розвитку, а варіабельність еклектичного поєднання її складових методів або їх кількісно-якісних фрагментів відбувається та корегується не лише з урахуванням специфіки проектної тематики, а й відповідно до фахового рівня дизайнера-проектанта.

Перспективи подальших досліджень теми.

Перспективою розвитку теми є вдосконалення методики апробації розроблених спеціальних методів та підходів формотворення із застосуванням етнокультурних мотивів у графічному, предметному дизайні, дизайні предметно-просторового середовища та на рівні фахової дизайнерської освіти.

Література:

1. Берков В. Ф. Философия и методология науки: Учеб. пособие / В. Ф. Берков. — М.: Новое знание, 2004. — 336 с.
2. Карамішева Н. В. Евристика: навчальний посібник / Н. В. Карамішева. — Львів: ПАІС, 2013. — 272 с.
3. Рузавин Г. И. Методы научного исследования / Г. И. Рузавин. — М.: Мысль, 1975. — 237 с.
4. Стилизация. Современная энциклопедия [Электронный ресурс] // Словари и энциклопедии на Академике. — Режим доступа: <http://dic.academic.ru/dic.nsf/enc1p/45454> (17.12.2014).
5. Эксперимент в дизайне: Источники дизайнерских идей / [Лаврентьев А. Н., Ефимов А. В., Барышева В. Е., Колейчук В. Ф.]. — М.: Университетская книга, 2010. — 244 с.
6. Юрченко І. А. Етномистецька тематика у структурі дизайн-освіти на кафедрі дизайну та основ архітектури Національного університету «Львівська політехніка» / Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України : збірник науково-технічних праць. — Львів: РВВ НЛТУ України. — 2013 р. — Вип. 23.18. — С. 423–426.
7. Юрченко І. А. Методологічні основи втілення орнаментальних етномистецьких традицій у сучасній дизайн-практиці / Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв: зб. наук. пр. / за ред. В. Я. Даниленка — Х.: ХДАДМ, 2009. — № 14. — С. 163–170.
8. Юрченко Ігор. Гуцульська різьба. Візуально-морфологічні закономірності орнаменту: теорія і практика: монографія / Ігор Юрченко. — Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2010. — 372 с.